

Atentát na prezidenta

O velké přestávce sestřelil prezidenta (z nástěnky). Dostavte se do školy během konzultačních hodin (čtvrtek 15.00–17.00).

Karpíšková, tř. uč.

Mamka se měla každou chvíli vrátit ze školy a já byl jako na trní. Vzkaz ze školy jsem jí dal přečíst na poslední chvíli. Na stole ještě pořád ležela žákovská. Zíral jsem na ni, jako by se tím dalo něco změnit, ale ve skutečnosti jsem dobře věděl, že mi to tentokrát jen

tak neprojde. Karpíšková kvůli poničené nástěnce řádila jako černá ruka a mamka byla našťvaná, už když do školy odcházela.

„To přežiješ,“ chtěla mě uklidnit Klára, ale moc se jí to nedařilo. Klára je mámina sestra. Nastěhovala se k nám, když děda s babičkou umřeli při autonehodě. Já jsem tenkrát byl ještě moc malý, a proto si z té doby nic nepamatuju. Jsem rád, že Kláru mám. Je jen o deset let starší než já a všichni si myslí, že je moje sestra. Přestože už je dospělá, dost si spolu rozumíme. Na rozdíl od mámy nic nehrotí, takže s ní můžu probrat věci, o kterých se mi s mamkou nechce mluvit. Třeba zrovna teď byla první, komu jsem se pochlubil s jednou skvělou novinkou: „Trenér starších žáků si mě všimnul v bazénu. Myslí si, že mám talent, a zařídil by mi, abych se dostal k nim do oddílu. To je bomba, ne?“

„Ale ne moc dobře načasovaná,“ ušklíbla se Klára. „Musel bys třikrát týdně jezdit do Prahy. Na to se máma moc nadšeně tvářit nebude, zvláště po tom atentátu ve škole. Čím ses vlastně do té nástěnky strefil?“

„Šípkou. Ale nestřílel jsem po prezidentovi. Mířil jsem na Honzu a minul jsem. Ta nástěnka visela hned vedle.“

„Ani nevím, že s tebou nějaký Honza chodí do třídy,“ zamračila se. Občas má snahu mě vychovávat. Chtěl jsem jí vysvětlit, že Honza říkáme bustě Komenského, ale ve dveřích právě zachrastily klíče. Mamka v předsíni odhodila kabelu, zula si boty, ani je neuklidila a zmizela v koupelně. Sotva se pozdravila s Klárkou, na můj pozdrav neodpověděla. Klára na mě mrkla a šla za ní. Všimnul jsem si, že za sebou nezavřela dveře. Potichu jsem se k nim přesunul, abych zjistil, co si budou povídat.

Mamka cpala do pračky prádlo a tvářila se přitom dost zuřivě. Zaslechl jsem, jak se za mě Klára přimlouvá: „Nebud' na něj tak přísná. Už tak má spoustu učení. Možná by potřeboval víc volnosti.“

„Spoustu učení! To určitě! Sotva přijde ze školy domů, letí taška do kouta a Jáchym s prknem do skejtparku. Přitom je tak chytřej – a školou sotva prolezá. Co z něj bude, jestli to takhle půjde dál?“

„Nepřeháněj, na skejtu přece není každý den,“ zastala se mě Klára.

„Každý den ne, to je fakt. Někdy stráví odpoledne v bazénu,“ mamka byla rozjetá.

„Správnej kluk musí sportovat,“ namítla Klára.

„Teď mi ale fakt nepomáháš,“ řekla máma a zapnula pračku. „Abys věděla, ta zničená nástěnka byla jen poslední kapka. Karpíšková mu navrhuje dvojku z chování.“

„Vážně?“ nechtěla věřit Klára.

„Nepřipravuje se na vyučování, při hodině nedává pozor a pořád zapomíná pomůcky. Ani úkoly nepíše.“ Mamka se na chvíli odmícela a pak si povzdechla: „Stěžovala si, že je na ni drzej... Nejhorší na tom je, že ho někdy i chápu. Ta učitelka je vážně hrozná. Nakonec jsem se s ní pohádala.“

A bylo to tu zas. Všechno, co si myslí, řekne mamka hned nahlas. Někdy dokonce víc než hlasitě. Mívá proto občas problémy. A co je horší, že často z toho mám nepříjemnosti i já.

„Zase na tebe valím svoje starosti,“ omlouvala se teď máma Kláře. „Ale moc mi pomáhá, že se mám komu svěřit.“

Klára se zatvářila provinile: „Asi je čas, abych ti něco řekla... Dostala jsem místo fotografky v jedné reklamní agentuře.“

Mamka se rozzářila: „Ale to je skvělá zpráva! To musíme hned oslavit!“

„A budu se stěhovat do Prahy,“ dodala Klára a pokračovala, jako když nevidí, že máma lapá po dechu: „...abych nemusela dojíždět. Už jsme si s Ivanem našli podnájem...“

Jedno se naší třídní musí nechat – sliby plní. Na čtvrtletní klasifikační poradě mi dvojku z chování opravdu navrhla. A že by mi za takové vysvědčení mamka povolila tréninky v Praze, to fakt nehrozilo.

Zvonění je pro učitele!

Pozoroval jsem mouchu. Seděla na okenním rámu. Každou chvíli vzlétla, zakroužila nad parapetem a za chvíli se vrátila na stejné místo. Málem jsem usnul nudou, jenže nic zajímavějšího se v tu chvíli dělat nedalo. Měli jsme hodinu s Karpíškovou. Během posledních prázdnin školník zbrousil a znovu nalakoval lavice, takže nebylo ani co číst.

Myslel jsem na to, jak je doma bez Kláry smutno. Odstěhovala se už před měsícem a domů za tu dobu přijela jen dvakrát. Občas mě napadlo, že by bylo fajn chovat nějaké zvíře. Aspoň bych doma nebyl úplně sám, když je mamka v práci. Jenže ona se psů bojí a na kočky je alergická.

Zazvonilo. Všichni jsme vyrazili. Bylo kam spěchat – nejrychlejší se vyhnou frontě na oběd.

„Zvonění je pro učitele, ne pro žáky!“ zastavila náš úprk Karpíšková, nepříjemná jako obvykle, a mávnutím ruky nás poslala zpátky do lavic. „Pokyny ohledně konce výuky dávám já.“

Otráveně jsme se vrátili. Tak se stalo, že nás v jídelně předběhli osmáci, i když to mají ze třídy o dost dál než my, a frontu na oběd jsme si vystáli všichni.

Odpoledka byla trochu záživnější než obvykle. Celá škola totiž nacvičovala požární poplach. Cvičné popla-

chy mám rád: trochu se při nich proběhneme a zameškáme vyučování. Občas se taky něco semele. Jako třeba když si školník zabouchnul dveře a nemohl vypnout zvonek. Zvonilo tehdy nepřetržitě půl hodiny. Tentokrát se zase rozbrečelo pár prvňáků, protože si mysleli, že škola hoří doopravdy, a jejich třídní Zahrádkové chvíli trvalo, než je uklidnila.

S Markem jsme se bavili o tom, co bychom dělali, kdyby požár opravdu vypuknul. Předně jsme se shodli, že by nám neukápla ani slza, a pak jsme byli zajedno, že by nás nikdo nedonutil odejít ve dvojicích na školní dvůr obehnaný vysokým plotem. Vymýšleli jsme vlastní únikový plán, takže jsme si nácvik docela užili, ale přišli jsme kvůli tomu o přestávku. Postupně jsme do přípravy důkladnějšího únikového plánu zapojili celou třídu a pokračovali ještě po návratu dovnitř. Nikdo z nás si při tom nevšimnul, že už dorazila i Karpíšková, dokud nezaječela: „Okamžitě do lavic! Neslyšeli jste zvonění?“

Všichni ztichli.

„Ale zvonění je pro učitele, ne pro žáky,“ prohodil jsem směrem k Markovi. Jenže v tom tichu to bylo slyšet víc, než bych si přál.

Karpíšková zalapala po dechu: „Tak tobě zřejmě dvojka z chování nestačí. Žákovskou knížku! Hned!“

Ještě při hodině jsem se pod lavicí podíval, co mi zapsala tentokrát: „*Dostavte se během konzultačních hodin...*“ Dál už jsem ani číst nemusel. Originální zrovna nebyla, ale na malér to stačilo. Radši jsem nemyslel na to, jaký trest si na mě mamka za to vymyslí. Od její minulé schůzky s Karpíškovou už mám zakázané skoro všechno, co mě baví, přestože jsem zkusil i trochu vydírání:

„Pořád říkáš, že nechceš, abych vysedával u počítače, a skejt i plavání mi zakazuješ, tak co mám podle tebe celý dny dělat?“

S mámou nebyla žádná řeč. Strčila přede mě letáček s nabídkou školních kroužků pro druhý stupeň: „To jen abys netvrdil, že nemáš na výběr,“ řekla a odešla do kuchyně.

Zíral jsem na ten seznam a nemohl jsem uvěřit, že to někdo myslí vážně. Mohl jsem si vybrat: místo plavání hodina angličtiny navíc a místo skejtu – tvořeníčko s Karpíškovou. Tvořeníčko? Kolik nám podle nich je? Další možností **byl šachový kroužek, který vede ba-bička Suchánka z devítky. Pecka.**

Seznam jsem zmačkal a znechuceně jsem s ním mrsknul do kouta, ale brzy jsem ho odtamtud vylovil zpátky. Zbytek odpoledne jsem strávil házením té papírové koule do odpadkového koše. Takže na-konec mi seznam kroužků přece jen zábavu poskytnul.